

Page: 16

Reach: 41000

Country: SLOVENIA

Size: 919 cm2

1 / 2

Barbara Hieng Samobor

Saša Mesarič; foto: Jože Suhadolnik/MGL

DIREKTORICA MGL-JA RAZMISLJA O PROGRAMU DAN IN NOČ, VSEH DVANAJST MESECEV NA LETO.

Barbara Hieng Samobor je pred sedmimi leti prevzela vodenje Mestnega gledališča ljubljanskega – seveda je vstopila malce previdno, a s prijetnim vznemirjenjem. Rada ima velike in raz burljive zgodbe. Kot je prihajajoča koprodukcija junaške Ilija de konec januarja. Danes je ponosna, da je uspela s svojim gledališkim vodenjem ohraniti res velik nabor abonentov, s katerimi se lahko MGL hvali že dolga desetletja, predvsem pa, da uresničuje, kar čuti za svoje poslanstvo – čim več mladim umetnikom pomagati premostiti krizna leta.

■ V decembru ste v Mestnem gledališču ljubljanskem prišli do polovice gledališke sezone, ki ste ji namenili rdečo nit 20. stoletja. Kaj je v vaš repertoar prinesla ta obarvanost?

« Odločitev, da sezono poimenujemo 20. stoletje, je seveda posledica stote obletnice začetka prve svetovne vojne. A namenoma smo se odrekli podoživljanju tistega, kar pride najprej na misel, torej revoluciji, migracijam, bombam, političnim preobratom ... Na pretekli čas se oziramo s posebno pozornostjo za ljudi, fenomene, izume, gibanja, mite ... Iz pogleda nazaj skušamo črpati navdih za naprej. Prav zato so mnogi naslovi premier prežeti z nostalgia. Z občudovanjem stvari in ljudi, ki so bile velike, pomembne, talentirane, lepe ... Sezono na velikem odru smo septembra odprli z uprizoritvijo Zlata čevljička Dominika Smoleta. Gledano vsebinsko je bila ta predstava seveda 'najtežja' v sezoni. Bila pa je logična, kajti kje boš začel, če ne pri sebi, pri svojem narodu in njegovi miselnosti?

■ Sledil je Švejk in v njegovem plašču odlični Lotos Vincenc Šparovec.

« Da. Švejk predstavlja tisto točko repertoarja, ki sicer obuja spomin na strašno morijo prve svetovne vojne, vendar to uspe na humoren način. Haškov roman spada med največje romane prejšnjega stoletja in s pomočjo humorne tehnike pripovedovanja uspe do golega razkrinkati abotnost vojaškega aparata. Švejkov lik prestopa okvire galicijske fronte in prerašča v komično ganljivi simbol vsega človeškega. Univerzalna je zgodba malega človeka, ki se spopade z mlino idiotske birokracije, z držav-

nim aparatom, z organi represije in vojaško institucijo. Naša uprizoritev je nadvse priljubljena in tako je, kot ste dejali: med igralskimi presežki je treba omeniti vsaj Lotosa Vincenca Šparovca in Gašperja Tiča. Novembra smo s premiero Veliki Gatsby evropskemu Švejku ob bok postavili njegovega ameriškega sodobnika. Ena od značilnosti prejšnjega stoletja je prav gotovo tudi prihod Amerike v Evropo. In Gatsby je poleg vsega ostalega tudi pripoved o tako imenovanem ameriškem snu. Režiserju Ivici Buljanu je šlo med drugim za to, da bi gledalcem približal kakovost literarne predloge, ki večinoma ostaja v seni popularnih filmskih upodobitev. Matej Puc, ki v naši predstavi igra naslovno vlogo, nam je povedal, da so mu pred začetkom študija mnogi starejši znanci rekli »aha, Redforda boš igral ...«, mlajši pa »aha, igral boš DiCapria ...«

■ Predstava je doživela zelo nasprotujoče si kritike. Nekaterim je zelo všeč, nekaterim ne. Imate odgovor na to?

« Da, res je. Mnenja o predstavi so različna. Uradne recenzije so bile večinoma zelo slabe, odklonilne. Obenem pa je dvorana ves čas polna. Nikakor ne gre za uprizoritev, ki bi samevala.

■ Kako veliki mediji s svojimi kritikami vplivajo na življenje gledališke predstave?

« V vsako gledališko predstavo, tudi tako, ki pozneje nima sreče pred kritiki ali gledalci, je vloženo neskončno veliko truda, razmisleka, upanja. Kritika po navadi izide v trenutku največje ranljivosti. Kajti po premieri je na vrsti tista zna-

Page: 16

Reach: 41000

Country: SLOVENIA

Size: 919 cm2

2 / 2

menita praznina, žalost. Recenzija včasih deluje kot stimulacija. Včasih kot navdih. Včasih spodbudi nadaljnjo delovno borbenost. Včasih pa le boli. In jo je čisto preprosto 'težko prenesti'. Kar pa zadeva vplivanje na obisk: nimamo izkušnje, ki bi potrjevala, da dobra kritika napolni ali slaba sprazni dvorano. Pri vseh objavah in plakatih in podobnem je še vedno najpomembnejši dejavnik tako imenovano ustno izročilo, torej tisto, kar si gledalci povedo med seboj.

■ **Znani ste kot direktorica, ki da možnost mnogim mladim igralcem, da se preizkusijo v profesionalnem gledališču, in skoraj vsako leto tudi koga novega zaposlite. Morda na te mlade ljudi kritika vpliva drugače kot na stare gledališke mačke?**

“Svoj mandat odkrito posvečam tudi temu, da bi čim več mladim ustvarjalcem pomagala premostiti leta krize. Dolej sem zaposlila kar sedemnajst diplomantov AGREFT, v vseh predstavah so igrali gostje in pospešeno se trudim iskati možnosti za nove režiserje, dramaturge ... To se mi ta trenutek zdi ena glavnih nalog na tem delovnem mestu. Ker je moje zanimanje za motive, teme, izpovedi novih generacij spontano in iskreno, mi sploh ni težko. Zdaj pa še o drugem delu vašega vprašanja: koliko uničujoča kritika prizadene mladega avtorja? Zdi se mi, da kar močno. Na intimni ravni sploh.

■ **Omenili ste sedemnajst igralcev se je toliko povečal igralski ansambel?**

“Ne, sploh ne. Toliko ljudi se je upokojilo. Ko sem prišla v

to hišo, je bila povprečna starost v igralskem ansamblu zelo visoka. In ko so starejši kolegi odhajali v pokoj, sem jih nadomeščala z mladimi. In zdaj je ravno obratno kot pred šestimi leti: ansambel je od sile 'mladosten'.

■ **Bi vam lahko očitali, da nimate vlog za starejše igralce?**

“Ah, ne. Tako pa spet ni. V ansamblu so vendarle zastopane vse generacije. In večina gledaliških iger zaobjema zgodbe ljudi različnih starosti. No, v MGL-ju pravzaprav nimamo nobenega pravega starca in nobene prave starke. Tudi tisti trije, ki so formalno starejši, so zelo dobro videti. Tako se mora za potrebe repertoarja vsako sezono kdo 'postarati' – z igralskimi sredstvi pač.

■ **Skočiva na lansko sezono, ko sta bili tematiki repertoarja zvestoba in nezvestoba. Predstava, ki je najbolje orisala to rdečo nit, je bila Samba Lantana, vaša režiserska vrtnice. Koliko let niste režirali?**

“Šest. Prišla sem v MGL z režisersko željo, a sem čakala iz nekih moralnih razlogov, saj je dolga vrsta čakajočih režiserjev. Kar pa zadeva Sambo Lantano ... igro sem več let vlačila s seboj. Veseli me, da so gledalci predstavo tako radi gledali.

■ **In ste zaplesali?**

“Ne. Zaplesali so igralci. Nina Rakovec, Tina Potočnik, Sebastian Cavazza in Jure Henigman. Jaz sem jih le občudovala. Zelo lepo je bilo delati to predstavo.

■ **Radi plešete?**

“Rada plešem, ampak svobodno. Če pa slišim tri-dva-tri, tri-dva-tri, se pa takoj zmotim in zmedem.

■ **Od teh, ki trkajo na človeško dušo, h komedijam. Tudi sami menite, da je težko narediti dobro komedijo. Jih imate tudi zato radi, ker se kakovostno hitro prepozna?**

“Ne. Dobre komedije imam rada zato, ker jih je tako težko narediti. Vrhunski ustvarjalci na tem področju so velika redkost. Med Slovenci sploh. Zdi se mi, da smo Slovenci na splošno melanholičen, vase zaprt, pogosto tudi malo 'štorst' narod. Očarljivo razigrane oblike nam niso ravno na kožo pisane. Čc naidem ko-

lega režiserja, ki ima talent za kakovostno komedijo, sem ga tako vesela, da bi ga kar objela.

■ **Se ob komedijah kaže večja gledanost?**

“Tudi to, seveda. Največje zagotovilo za gledanost pa je k sreči: kakovost. Ni samo smeh tisti, ki privabi v dvorane.

■ **Kaj zahteva torej vaša publika?**

“Stalne repertoarne formule ni. Sama delujem iz opazanj, razmislekov, intuicije. V več kot šestdesetih letih zgodovine je MGL imelo zelo

liiada, smo zaupali Jerneju Lorenčiju. Pri pripravi scenarija sta poleg režiserja sodelovala še Eva Mahkovic in Matic Starina. Na odru bo deset igralcev iz obeh ansamblov in štirje gostje. Portreti moških članov zasedbe že zrejo v nas s plakati. Premiera bo 24. januarja v Galusovi dvorani Cankarjevega doma. Pričakujemo jo z velikim vznemirjenjem.

■ **Ob zgodbi o koprodukciji z Dramo se lahko dotaknemo še ene vaše povezanosti, zasebne, z SNG Dramo. Sta z**

»RECENZIJA VČASIH DELUJE KOT STIMULACIJA. VČASIH KOT NAVDIH ... VČASIH PA LE BOLI.«

srečna in tudi manj srečna obdobja. Edini, ki tega gledališča niso nikoli, ampak res nikoli zapustili, so bili gledalci. Odgovorna sem torej za vse te visoke številke, za nobeno ceno pa ne smem spuščati gladine kakovosti. O programu razmišljam dan in noč, vsch dvanajst mesecev na leto. A to mi ni težko. Teže je početi in razumeti kaj drugega, kar pride v 'rok službe'.

■ **So gledalci, ki iz sezone v sezono menjajo gledališča?**

“MGL ima zelo velik nabor abonementov, ki so temu gledališču zvesti že desetletja. Na moje veliko veselje se je zgodilo povečanje tudi v vrstah dijakov in študentov. Eden od razlogov je prav gotovo že omenjena starostna struktura ansambla. Mlad gledalec sprejme izpoved predstave iz rok tako rekoč vrstnikov. Med pripravami na koprodukcijsko postavitev Iliade, ki bo januarja 2015 v Cankarjevem domu, smo ugotovili, da imamo z ljubljansko Dramo dve sto skupnih abonementov. To so ljudje, ki imajo abonma v obeh hišah. Res lepo. Prehajanja gledalcev iz enega gledališča v drugo pa so pogostejša takrat, ko se zamenja vodstvo in z njim repertoarna usmeritev.

■ **Pripravlja se torej koprodukcija. Nam lahko poveste kaj več o tem projektu.**

“Gre za veliko koprodukcijsko sodelovanje treh zavodov: SNG Drame, CD-ja in MGL-ja. Prvotna zamisel je vključevala tudi SMG, vendar se je to gledališče iz nekaterih terminskih razlogov sodelovanju žal odpovedalo. Režijo postavitev, ki bo nastala po Homerjevem epu

vašim možem, direktorjem Drame Igorjem Samoborjem, prišla do te ideje?

“Zamisel o koprodukciji treh ljubljanskih gledališč in Cankarjevega doma je Igorjeva. Prostor Galusove dvorane je ponudil Mitja Rotovnik. SMG k sodelovanju žal ni moglo pristopiti. Ostali smo trije. Režiser Lorenci je predlagal temo. Tako se je vse skupaj začelo. Čeprav jih bo na odru le štirinajst, v pripravi na ta projekt že več kot leto dni sodeluje več kot petdeset ljudi. Velik projekt. Veliko dela.

■ **Bilo bi skoraj čudno, če se kdo od vajinih otrok ne bi odločil za gledališko življenje. Filip je postal igralec. Kako sta to sprejela, presenečena verjetno nista bila? Ali sta se strinjala?**

“Pri osemnajstletnem človeku se nimaš kaj strinjati. (smeh) Midva ga nisva nikoli pretirano vodila v gledališče. Še manj sva kateremu od otrok ta poklic svetovala. Edino 'vplivanje' je morda to, da ne skrivava ljubezni do gledališča. No, Filip se je po svoje odločil, naredil je sprejemne izpite in tisti teden, ko jih je delal, je bil eden najbolj živčnih v mojem življenju. Filipov položaj ni lahek. Želim mu, da bi si čim prej izboril svojo pravico, svoj prostor in se znebil 'odgovornosti' očetovega priimka.

■ **A zaljubljen se je v gledališče.**

“Se je zaljubljen. Tu ni kaj. Otroci imajo pač vse genske možnosti, da dedujejo nagnjenja in talente. Veliko umetnikov ima otroke, ki so tudi umetniki. Enako je v drugih poklicih. So potomci krivi, da je Slovenija majhna dežela? Da so od roba do roba bazena le trije zamahi? Niso krivi.